

1. Obiekt

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY, ob. FILIALNY p.w. św. IDZIEGO

2. Czas powstania

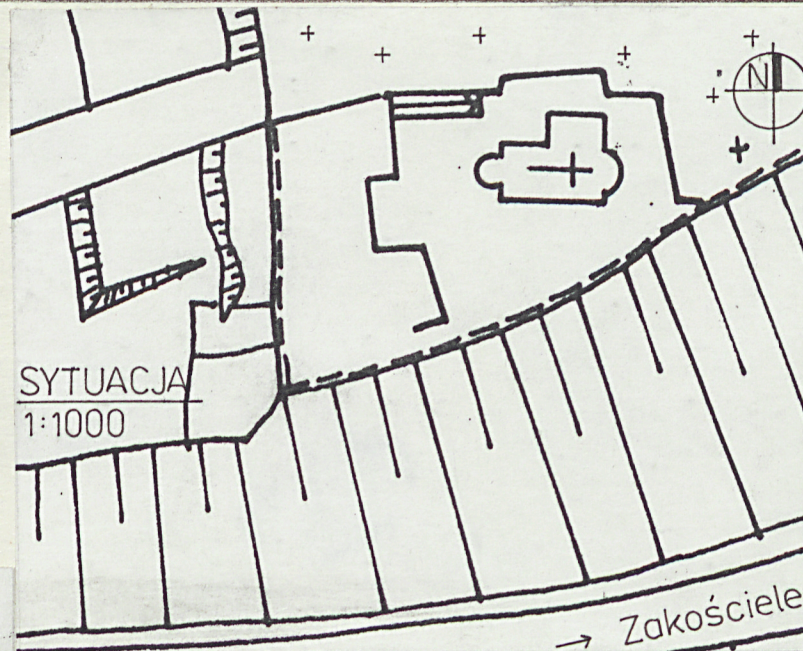
2. POŁ. XI w. -

1. POŁ. XII w.

3. Miejscowość

INOWŁÓDZ

11. Zdjęcia, plan sytuacyjny, rzuty

4. Adres

Inowłódz, ul. Władysława
Hermana 2

nr hipoteczny .....
działka nr 1391

5. Przynależność administracyjna

województwo piotrkowskie

gmina Inowłódz
pow. TOMASZÓW MAŁ.

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Inowłódz

7. Przynależność administracyjna
przed 1.VI.1975 r.

województwo łódzkie

powiat rawsko-mazowiecki

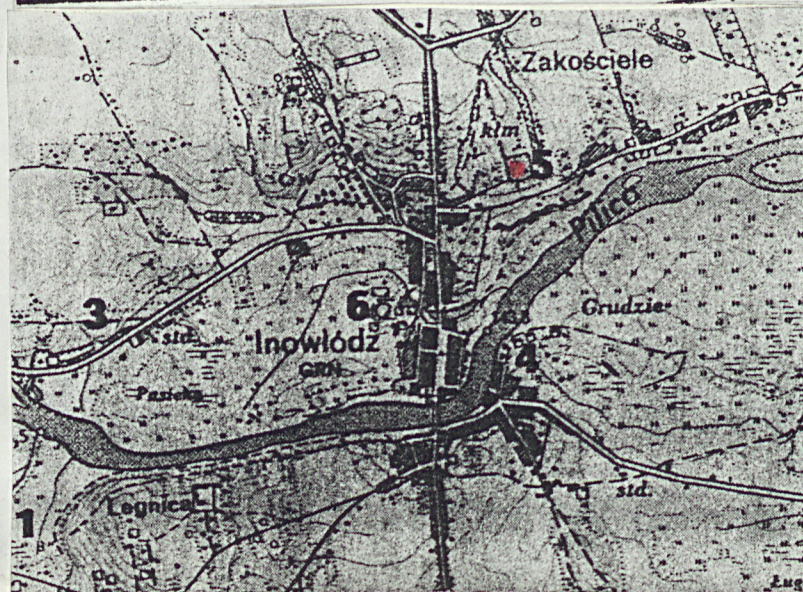
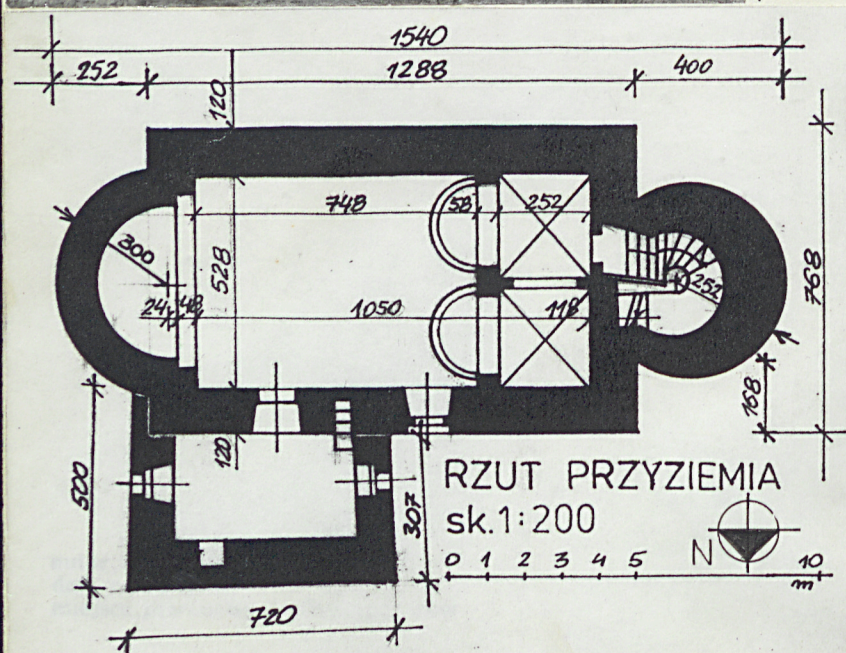
8. Właściciel i jego adres parafia rzymsko-
katolicka p.w. św. Michała
Archanioła w Inowłodzu, Plac
Kazimierza Wielkiego 12, diecezja
warszawska

9. Użytkownik i jego adres

parafia rzymsko-katolicka p.w.
św. Michała Archanioła w
Inowłodzu, Pl. Kazimierza Wlk. 12

10. Rejestr zabytków

Nr 171/765 data 27.12.1967

Kościół powstał na przełomie XI i XII w. Prawdopodobnie między 1086 a 1102 r., fundowany przez króla Władysława Hermana jako jeden z szeregu kościołów p.w. św. Idziego wybudowanych jako wotum dla świętego za urodzenie syna. Niewykluczona jest też fundacja Bolesława Krzywoustego w 2 części XII w. Bolesław Krzywousty nadał kościół wraz z dochodami na rzecz klasztoru w Trzemesznie. Styl budowli - wczesnoromański. Nadanie kościoła na rzecz klasztoru potwierdził książę Mieszko Stary. Nie wiadomo, kiedy kościół się usamodzielniał i zaczął stanowić parafię. W 1520 r. wystawiono w śródmieściu Inowłódza kościół pod wezwaniem św. Michała Archanioła i od tej pory stojący na uboczu, na wzgórzu kościół św. Idziego podupada. Początkowo odbywały się w nim nabożeństwa dla okolicznych wsi, z czasem zupełnie opuszczony i nieużywany popada w ruinę. Zachował się jednak podstawowy układ - kościół składał się z prostokątnej nawy 1-przesztrzennej, zakończonej od wsch. absydą zestawioną osiowo z cylindryczną wieżą, opartą na zachodniej ścianie nawy. Wnętrze wieży otwarte na emporę (sklepioną) poprzez szeroką i wysoką arkadę. Wieża pełni rolę dzwonnicy, obronną i mieści schody na emporę. W 1790 r. restaurację przeprowadza starościna inowłodzka - Moszczyńska. W tym też roku wprowadzono doń cudowny obraz M.B. Bolesnej. II rozbiór Polski w 1793 r. spowodował jednak klęskę kościoła: z rozkazu kamery piotrkowskiej żołnierze pruscy zamienili kościół na magazyn zbożowy. Proboszcz z mieszkańcami wyniósł tylko nocą cudowny obraz i kosztowniejsze sprzęty, resztę rozgrabili i zrujnowali żołnierze. Wizytacja diekańska z 1800 r. mówi, że kościół "mocno jest za inkursji pruskiej zniszczony i zrujnowany, pusty

Sytuacja.

Kościół usytuowany jest na obrzeżu Inowłódza, na wzgórzu górującym nad miastem przy ul. Władysława Hermana. U stóp wzgórza od strony pd. przebiega droga do Zakościela, za nią znajduje się jedna z odnóg strzeczka Pilicy. Usytuowanie wynika z pierwotnej obserwacyjno-obronnej funkcji kościoła. Kościół orientowany. Jest otoczony niskim murem kamiennym. Przylega do cmentarza, jest wśród drzew.

Materiał, konstrukcja, technika.

Ściany. Ściany murowane z miejscowego kamienia: piaskowca o dużej zawartości żelaza (odcień złotawy), o gr. 120 cm (ściany nawy), 102 cm (absydy), 125-130 cm do 100 cm (wieży).

Forma, układ i wiązanie wątku kamiennego jest dwójakiego rodzaju. Niektóre partie murów, m.in. partie niewątpliwie pierwotne, posiadają kamień obrobiony bardzo starannie do prostokąta czy kwadratu i układany wg jasnej zasady konstrukcyjnej (dolna część wieży, narożniki). Pozostałe partie murów zbudowane są z kamieni pozostawionych bez żadnej obróbki, w kształcie, w jakim wydobyto je z ziemi (płaskie nieregularne bryły większe i mniejsze, układane jedne na drugich w sposób dość prymitywny). Tę drugą technikę znajdujemy znowu w częściach murów wzniesionych podczas XIX i XX-wiecznych rekonstrukcji, także w zakrystii. W pierwotnych częściach murów zastosowano technikę używaną na zachodzie: przestrzeń między dwiema płaszczyznami licującymi wypełniona jest warstwami płaskich kamieni układanych pod kątem 45° do powierzchni, każda warstwa w odwrotną stronę, tworząc znaną strukturę "w jodełkę". Świadczy o tym strona wewnętrzna ścian pd nawy - mury ułożone w jodełkę na wys. 2 m od poz. ziemi. Ościeża okien kamienne rozglifione.

Ościeża drzwi zewn. do kościoła i z kościoła do wieży kamienne wyrobione w pierwotnym wątku romańskim.

Ściany nie są tynkowane (tylko zakrystia wewnątrz).

Sklepienia i stropy. Kościół -- strop drewn. belkowy. Nie wiadomo, czy pierwotnie był sklepiony - prawdopodobnie nie. Nad emporą strop drewn. belkowy. Poszczególne kondygnacje wieży - stropy drewn. belkowe nagie.

Więźba dachowa. Nieoryginalna. Ob. konstrukcja płatwiowo-kleszczowa.

Więźba pełna tworzą 2 skłupki z zastrzałkami usztywnione kleszczami.

Pokrycie dachu: dachówka ceramiczna mnich-mniszka na łątach drewnianych.

Posadzki, podłogi. Pierwotnie posadzka kamienna, w XII w. - z glazurowanych flizów ceramicznych (płytki odnalezione w czasie badań). Bogata ornamentyka romańska - zbliżona do płytek znalezionych w rom. części Wawelu i w Czechach. Motywy plecionkowe. Pod emporą posadzka kamienna. Na chórze - ceramiczna i kamienna. Obecnie - posadzka w nawie i częściowo na emporze ceramiczna rekonstruowana na wzór dawnej (układ płyt jest fantazją arch.): kwadraty wypełnione zdobionymi płytkami ceramicznymi, pod emporą posadzka kamienna, w zakrystii betonowa. Obfitość płytek i ich fragmentów zagwarantowała prawidłowe odtworzenie 6 odmian układów kompozycyjnych i siódmego - pętli z wici roślinnej (bordiura). Do generalnego zakomponowania z tych układów całej posadzki nie było już żadnych podstaw.

14. Kubatura 1982 m ³	15. Powierzchnia użytkowa 79,0m ²	16. Przeznaczenie pierwotne kościół klasztorny, później parafialny	17. Użytkowanie obecne kościół filialny
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja W 1951r. zostały usunięte ostatnie zniszczenia spowodowane II wojną światową.		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje) Fundamenty -stan dobry. Ściany wewn. i zewn. - stan dobry. Stropy - stan dobry, sklepienia- stan dobry. Dach - konstrukcja i pokrycie - stan dobry. Wyposażenie - stan dobry. Instalacje - stan dobry, brak ogrzewania.	
20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie -			

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

22. Bibliografia

- "Kościół romański św. Idziego w Inowłodzu" ks. J. Morawiński, W-wa MCMXXXVIII wyd. Doświadczalna Pracownia Graficzna Salezjańskiej Szkoły Rzemiosł, W-wa, ul. Lipowa 14
- "Sztuka romańska w Polsce" Zygmunt Świechowski, wyd. Arkady, W-wa 1982.
- "Kościół św. Idziego w Inowłodzu" - "Biuletyn Historii Sztuki i Kultury" W.K. Hennenberg, RVI, Warszawa 1938r.
"Problemy badawcze średniowiecznego Inowłodza. Materiały konferencji w Inowłodzu w dn. 2-3 maja 1980r. pod. red. Jerzego Augustyniaka - artykuł Andrzeja Grzybkowskiego
"Kościół św. Idziego w Inowłodzu", wyd. Ośrodek Dokumentacji Zabytków w Łodzi, 1984r.
"Katalog zabytków sztuki w Polsce" t. II woj. Łódzkie pod red. Jerzego Z. Łozińskiego, Państwowy Instytut Sztuki W-wa 1954r. Powiat rawsko-mazowiecki na podst. inwentarza ogłoszonego drukiem przez Witolda Kieszkowskiego oprac. Bogdan Kopydłowski.

23. Źródła ikonograficzne i fotografie (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

24. Uwagi różne

25. Wypełnił

inż. Józef Gwóźdź

imię i nazwisko

data

10. 1993r.

26. Sprawdził

imię i nazwisko

data

27. Załączniki

4 wkładki

1. Miejscowość

INOWŁÓDZ

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Kościół parafialny św. Idziego pkt 12, 13 -c.d.

3. Zawartość wkladki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

12- c.d.- historia

i złym dachem nakryta, jednak do 1846r. odbywały się w nim nabożeństwa. W 1849r. wg artykułu ówczesnego ks. Jasieńskiego był zupełnie opuszczony, pozostały jedynie mury. Na początku XXw. odwiedził kościół przebywający w rezydencji w Spale car Mikołaj, wg pamiętników księdza Weissa. Budynek był bardzo zniszczony i kryty dachem słomianym. Car przyczynił się do restauracji świątyni, podjętej przez ks. Weissa i kontynuowanej przez ks. Dyżewskiego, którą prowadził wg swojego projektu arch. Józef Pius Dziekoński pod egidą Tow. Opieki nad Zabytkami Przeszłości (1911-12). W 1912r. konsekrowano kościół, zaś 2 lata później wybuchła I wojna światowa. W roku 1914 lub 15 w wyniku ostrzału artyleryjskiego runęła absyda i niemal cała pd. ściana kościoła, ale dach i pozostałe ściany, choć poszczerbione, ocalały. Po wojnie losem zabytku zainteresował się kolator parafii inowłodzkiej prezydent Stanisław Wojciechowski. Po próbach Józefa Dziekońskiego odbudowy kościoła wg swojego projektu, w r. 1923 przyjęto jednak projekt arch. Mariana Straszaka. W latach 1924-26 znów zajęto się restauracją pod nadzorem i wg projektu arch. Straszaka. Wykonano: częściowe przemurzenie ściany pd., zamurowanie wyrw od pocisków, pokrycie rzymską dachówką; wewnątrz pozostało bez stropu, podłogi, posadzki, schodów na emporę muzyczną, ołtarza, otynkowania.

Ostatecznie w wyniku 2 odbudów (1911-12 i 1924-26) kościół odbiega od stanu pierwotnego. Podwyższono wieżę (od poz. 6m, włącznie z dolną strefą okien), przesklepiono arkady wejścia na emporę, podwyższono ściany (przy czym nie zachowało się żadne pierwotne okno), wymurowano od nowa absydę i chór muzyczny. W 1936r. prezydent Ignacy Mościcki nakazuje przeprowadzić gruntowną rekonstrukcję zabytku. Przeprowadzono studia połączone z badaniem wątku i struktury muru wraz z przekopaniem terenu, wydobyto na jaw sporo materiału, mówiącego o pierw. wyglądzie budowli. Prace badawcze prowadził i kierował odbudową inż. arch. W.K. Hennenberg. W r. 1936 kościół posiadał dość niską wieżę niewiele wystającą ponad nawę główną, w wieży było dodatkowe wejście i 1 kondygnacja okien. Dach kryty dachówką mnich-mniszka, mury były tynkowane, ale duże ubytki tynku. Badania z lat 1936-38 wykazały obronne przeznaczenie wieży. Wewnątrz niej znajdowały się kręcone schody prowadzące do empory otwartej na kościół, (zachowane ślady stopni). Po wyburzeniu chóru muzycznego na ścianach ujawniły się ślady 2 przęsła sklepień krzyżowych empory. Empora zachodnia o podwójnym sklepieniu krzyżowym wspierała się na 1 słupie, którego fragment fundament się zachował. Zrekonstruowano emporę. Po wyburzeniu późniejszych murów między wieżą a nawą rozwarła się na całej wysokości nawy szeroka arkada, o częściowo wylicowanym rozglifieniu. Pierwotna empora była trybuną we wnętrzu nawy, pozbawioną parapetu kamiennego i otwartą na całej wysokości nawy. Galerię arkadkową oddzielającą emporę od nawy architekt wniósł pod sugestią analogii kościoła w Żarnowie. Wprawdzie ponad poziomem empory zachowały się pilastry przyściennne, ale zamiaru odgródzenia empory ścianą pierwotnie nie zrealizowano. Odgródenie empory od wschodu spowodowało dalsze fikcje konserwatorskie: oddzielenie jej także od zachodu przez wypełnienie wielkiej arkady cieńszą ścianą. Ponieważ zbudowano też nieistniejące pierwotnie schody na wyższe kondygnacje wieży, w ścianie tej pozostawiono 2 otwory wejściowe.

Aż do 1936r. kościół posiadał 10 otworów okiennych: 3 w ścianie pd., 2 w pn., 2 w absydzie i 3 w wieży. Okna absydy istniejące przed ostatnią rekonstrukcją powstały podczas wcześniejszych odbudów (z pocz. XXw.); czy istniały w pierwotnej absydzie, trudno stwierdzić.

Wkładkę założył: ..... Józef Gwóźdź, 04.92. ....
(imię, nazwisko, data)

Wzót ODZ 1978 r.

Miejsce przechowywania negatywów: .....

W latach 1936-38 wykonano górną część wieży z biforiami, podwyższono wieżę, ilość okien powiększono o 2 strzelnice wybite na podst. znalezionych w murach śladów oraz o całą górną kondygnację dzwonową z 4 oknami bliźniaczymi odtworzonymi na podstawie znalezionych fragmentów dekoracji arch. (wspornik dwunależcza okna bliźniaczego i fragment kapitelu romańskiego wykonana w 1937r.). Żle odtworzono wysokość wieży i jej otwory - zrekonstruowana wieża jest zbyt wysoka, bazy kolumnienek w przezroczach i głowice kolumnienek w otworach najwyższego piętra - wymyślone. Natomiast wysokość nawy odtworzono prawidłowo (wys. odpowiada szerokości). Zrekonstruowano też koronę murów z fryzem arkadkowym.

Do czasu ostatniej odbudowy kościół posiadał 5 drzwi: 1) z zewnątrz do wieży, 2) z wieży do wnętrza kościoła, 3) w ścianie pn., 4) z zewnątrz do zakrystii, 5) z zakrystii do kościoła. Pierwotnie były tylko 2 otwory drzwiowe: z zewnątrz do kościoła w ścianie pn. i wejście z kościoła do wieży (ościeża wyrobione w pierwotnym wątku romańskim). Zakrystia kościoła jest dobudówką późniejszą, nieprzewidzianą przez budowniczego w pierwotnym planie kościoła. Zachodnia jej ściana jest bezpośrednio przy drzwiach kościoła, wschodnia dostawiona do ściany absydy. Jest zbudowana z tego samego materiału i tą samą techniką, co i nowe partie murów kościoła. Podczas prac badawczych znaleziono dużą ilość posadzkowych płytek ceramicznych z XIII w., dających się zgrupować w 7 różnych wzorów ornamentacyjnych (analogicznie na Wawelu). Po oparciu o znalezione detale zrekonstruowano posadzkę z ornamentalnych flizów ceramicznych. Gruntowna rekonstrukcja została ukończona w 1938r., 1. XI. 1938r. nastąpiło uroczyste poświęcenie świątyni. Restauracja kościoła została oparta na zasadach teoretycznych XIX w., realizowała postulat "jedności stylu" i metodę rekonstrukcji archeologicznej. Program rekonstrukcji nie gardzi fantazją. W czasie II wojny światowej - nieznaczące zniszczenie zabytku.

13 -c.d. - opis

Schody. Jedyne schody prowadzą na wieżę i zarazem na empore. Kręcone, wewnątrz wieży, oparte na jej ścianach zewn. nośnych. Kamienne na pierwszą i drugą kondygnację wieży, wyżej drabiniaste drewniane. Badania potwierdziły, że wewnątrz wieży znajdowały się pierwotnie schody prowadzące do empory otwartej na kościół i do szczytowej platformy (ślady stopni zachowane do I kondygnacji).

Otwory.

Otwory okienne. Okna ścian podłużnych umieszczone na wysokości ok. 6m są małe, o kształcie wydłużonego prostokąta zamkniętego półkoliście. Ościeża rozglifione (skierowane do środka), kamienne. Drobną podział okna szprosami metalowymi - pojedynczo szklone. W zakrystii 2 okna podłużne stojące o konstrukcji stal., pojedynczo szklone, otwory wyrobione w wątku muru, rozglifione, zamknięte łukiem pełnym. Drobną podział okna szprosami stal. Otwory wieży zmieniono w czasie ostatniej rekonstrukcji. Są na 3 kondygnacjach. Najniżej - 2 strzelnice wybite na podstawie znalezionych śladów. Wyżej - 3 wąskie silnie wydłużone okna zamknięte łukiem z półcyrkla, nierozglifione, bez żaluzji bądź przeszklenia. Wyżej - biforia, przedzielone kolumną ze zdobioną głowicą romańską, wspornik romański, ościeża kamienne rozglifione, zamknięte łukiem pełnym (nie w pełni autentyczna rekonstrukcja): jest to kondygnacja dzwonów. Jeszcze wyżej - też okna bliźniacze podobne jak niżej, posiadają jednak dodatkową formę obramienia analogiczną do gzymsu arkadkowego. Otwory przymknięte żaluzjami - przezroczami drewnianymi.

Otwory drzwiowe. Otwór wejściowy do kościoła - skromne ościeża kamienne, zamknięte łukiem z półcyrkla, tympanon kamienny bez ozdób. Drzwi współczesne prostokątne 1-skrzydłowe, deskowe. Otwór wejściowy do wieży z kościoła - kamienne ościeża, zamknięte półkoliście, bez drzwi. Drzwi kamienne małe do schowka pod schodami. Otwór wejściowy do zakrystii: prostokątny, zamknięty łukiem pełnym, nierozglifiony, bez drzwi.

1. Miejscowość INOWŁÓDZ	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) Kościół parafialny p.w. św. Idziego, ob. filialny	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) 13 - c.d., fotografie
----------------------------	--	---

13 - c.d. - opis

RZUT.

Budynek na planie prostokąta o proporcji ok. 2 kwadratów, zamknięty od wschodu półokrągłą absydą. Z przeciwnej strony empora, podparta 1 słupem, podwójne sklepienie krzyżowe. Od zach. na osi przylega wieża na planie koła o wewn. średnicy ok. 2,60m, nieregularna: koła rzutów płaszczyzny wewn. i zewn. murów wieży zakresłone są z różnych punktów, wskutek czego mur nie ma równej grubości. W wieży schody kręcone, z nich dostępna empora. Od strony pn. przylega do kościoła później dobudowana zakrystia na planie trapezu nierównoramiennego, którego krótszą podstawę stanowi pn. ściana kościoła (zbliżony do wydłużonego prostokąta). Wejście do kościoła od strony pn. Zakrystia i wieża dostępne z kościoła.

BRYŁA.

BRYŁA zwarta, wyraźnie geometryczna. W bryle łatwo można wyodrębnić 3 części podstawowe: nawę, wieżę od zach. i absydę od wschodu, oraz wyraźnie później dobudowaną zakrystię przyległą od pn. Nawa na planie prostokąta - zamknięta dachem namiotowym. Wieża o wysokości ok. dwukrotnie przekraczającej kalenicę dachu nawy, na planie koła, przylega do nawy od zachodu, lekko w nią wchodząc. Jest zwieńczona dachem stożkowym namiotowym. Zakrystia na planie trapezu ubliżonego do wydłużonego prostokąta, kryta dachem 1-spadkowym, przylega do pn. ściany kościoła między absydą a portalem wejściowym. Nawa główna jednokondygnacyjna z emporą, wieża czterokondygnacyjna.

ELEWACJE.

Mur nie tynkowany, faktura kamienia.

Elewacja południowa. Wyraźnie wyodrębniona wysoka wieża, nawa i absyda. Wieża o 3 kondygnacjach okien, kryta dachem namiotowym zwieńczonym krzyżem łacińskim, gzyms wieńczący wyraźnie wysadzony, za fryzem arkadkowym. W wieży najniższej wąskie rozglifione okna o charakterze strzelnic, wyżej biforia przedzielone kolumnką z głowicą romańską, jeszcze wyżej - biforia przedzielone kolumnką z głowicą romańską ujęte dodatkowym obramieniem na kształt gzymsu arkadkowego. Ściany nawy głównej o kształcie prostokątnym, zwieńczone gzymsem wysadzonym arkadkowym. Trzy okna - niewielkie prostokątne zamknięte półkoliście rytmizują ścianę. Ponad dach wysunięta ściana szczytowa. Dach 2-spadowy. Absyda od wschodu półokrągła - ściana bez otworów, zwieńczona gzymsem wysadzonym arkadkowym. Absyda nakryta dachem namiotowym w kształcie stożka.

Elewacja północna. Wyraźnie wyodrębniona wysoka wieża od zachodu, nawa, absyda od wschodu oraz przybudówka mieszcząca zakrystię. Wieża jak na elewacji pd., 3 kondygnacje otworów: najniższe wąskie okno strzelnicze, wyżej kolejno - 2 biforia. Nawa prostokątna, dach 2-spadowy kryta dachówką, korona muru zwieńczona gzymsem i fryzem arkadkowym. W ścianie nawy 2 okna podłużne zamknięte łukiem pełnym (identyczne jak od pd.), z tym, że okno wsch. skrócone z powodu przybudówki. Wejście główne do kościoła znajduje się na tej samej osi co jedno okno; portal kamienny bardzo prosty, zamknięty łukiem pełnym, okrągły tympanon bez ozdób. Przybudówka przylega do ściany od strony wschodniej, między absydą, zachodzi nawet na nią, i portalem. Ściana zakrystii prosta kamienna, bez okien od pn. Posiada gzyms wieńczący. Nad przybudówką dach 1-spadowy. Absyda bezokienna - jak na elewacji pd.

Elewacja zachodnia. W elewacji zach. zdecydowanie dominuje wysunięta na pierwszy plan wieża, za nią widoczna jest szczytowa ściana nawy głównej, a od pn. w głębi - ściana boczna przybudówki (zakrystii). Wieża jest około dwukrotnie wyższa od kalenicy dachu nad nawą - posiada dach namiotowy stożkowy kryty dachówką mnich-mniszka.

Wkładkę złożył: Józef Gwóźdź 04.1992.

(Imię, nazwisko, data)

Wzór ODZ 1978 r.

Miejsce przechowywania negatywów: .....

Korona murów wieży zwieńczona gzymsem i fryzem arkadkowym. Wieża posiada 3 kondygnacje otworów, analogicznie jak na poprzednich elewacjach. Dach zwieńczony krzyżem. Nawa nieznacznie wystaje z obu stron. Jest kryta dachem 2-spadowym. W widocznej w głębi szczytowej ścianie przybudówki występuje 1 okno w kształcie wydłużonego stojącego prostokąta zamkniętego półkoliście. Zakrystia kryta dachem 1-spadowym.

Elewacja wschodnia. Na pierwszym planie wysunięta półkolista absyda, mur bezokienny, zwieńczony gzymsem z fryzem arkadkowym. Dach namiotowy stożkowy kryty dachówką przylega do ściany szczytowej nawy. Ściana szczytowa nawy jest znacznie wyższa i nieco szersza od absydy. W głębi na osi widoczna wieża, w niej dwie pary okien bliźniaczych (nad sobą). Od północy przylega zakrystia niższa od absydy, kryta dachem 1-spadowym, z 1 otworem okiennym zamkniętym łukiem pełnym (jak na ścianie zachodniej). Na osi absydy wmurowany kamień z rysunkiem w kształcie krzyża łacińskiego.

WNĘTRZE.

Nawa prosta jednoprzestrzenna bez wyodrębnionego prezbiterium, strop drewniany belkowy. Absyda na zamknięciu nawy od wschodu półkolista zamknięta sferycznie. Po zachodniej stronie empora wsparta arkadkowo na 1 kolumnie i 2 pilastrach, otwarta do wnętrza nawy dwoma triforiami, dostępna ze schodów w wieży. Mniej więcej w połowie swej wysokości wieża była szeroko otwarta na kościół, otwór przesklepiony pełnym łukiem wychodził na emporę, obecnie zamurowany w głębi, są tylko 2 małe otwarte otwory prostokątne zamknięte łukiem pełnym (bez drzwi). Nad emporą strop drewniany belkowy, jak nad nawą. Pod emporą 2 sklepienia krzyżowe.

Zakrystia w przybliżeniu prostokątna, sklepiona kolebkowo, tynkowana wewnątrz.

WYPOSAŻENIE. Ołtarz neoromański - mensa kamienna rzeźbiona. Krucyfiks na ścianie absydy gotycki (XVw.). Mensa zdobiona półkolumnami.

INSTALACJE: elektryczna, głośnikowa, odgromowa, brak ogrzewania.

Fot. 2. Elewacja zachodnia

Fot. 3. Widok z pd.-zach.

Fot. 4. Narożnik pd.-zach.

Fot. 5. Detale wieży

1. Miejscowość

INOWŁÓDZ

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Kościół parafialny św.
Idziego, ob. filialny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

6

7

8

9

10

Fot. 6. Elewacja wschodnia
Fot. 7. Elewacja południowa
Fot. 8. Elewacja północna
Fot. 9. Elewacja południowa
-fragment
Fot. 10. Elewacja północna
-fragment z zakrystią

Wkładkę założył: Józef Gwóźdź, 10.93.

(imię, nazwisko, data)

Wzór ODZ 1978 r.

Miejsce przechowywania negatywów: .....

OZGraf. Z.P. Ostróda zam. 699 nakł. 22.600

11

12

13

14

15

Fot. 11. Elewacja północna
-fragment z zakrystią
Fot. 12. Portal główny
Fot. 13. Detal muru absydy
Fot. 14. Zwieńczenie wieży
Fot. 15. Narożnik pd.-wsch.

1. Miejscowość
INOWŁÓDZ

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)
Kościół parafialny św.
Idziego, ob. filialny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
fotografie

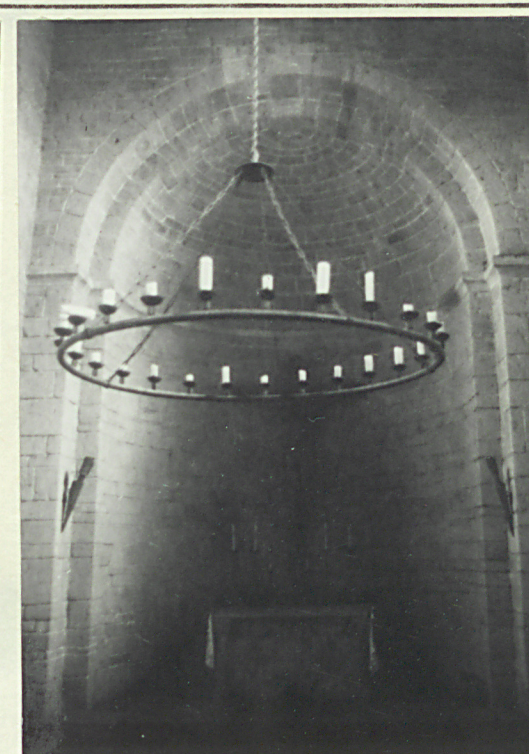
16

17

18

19

Fot. 16. Biforium - detal
Fot. 17. Biforium
Fot. 18. Wnętrze - widok
na absydę
Fot. 19. Absyda - wnętrze
Fot. 20. Strop

20

Wkładkę założył: Józef Gwóźdź, 10.1993.

(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów:

OZGraf. Z.P. Ostróda zam. 699 nakł. 21.690

21

22

23

24

Fot.21.Wnętrze -widok
na zachód
Fot.22.Wnętrze zakrystii
Fot.23.Arkady
Fot.24.Triforium